II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 30ής Νοεμβρίου 1994

σχετικά με τις ενισχύσεις και υποχρεωτικές εισφορές που προορίζονται για την προώθηση της διάθεσης προϊόντων κτηνοτροφίας και εκτροφής περιορισμένης έκτασης στο Βέλγιο

(Τα κείμενα στη γαλλική και την ολλανδική γλώσσα είναι τα μόνα αυθεντικά)

(95/486/ΕΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 93 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2771/75 του Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1975 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των ουσιών [1], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1574/93 [2], και ιδίως το άρθρο 19,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2777/75 του Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1975 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του κρέατος πουλερικών [3], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1574/93, και ιδίως το άρθρο 19,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 827/68 του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1968 περί κοινής οργανώσεως αγοράς για ορισμένα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα II της συνθήκης [4], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 794/94 της Επιτροπής [5], και ιδίως το άρθρο 5,

Αφού έταξε προθεσμία στους ενδιαφερομένους, σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης, προκειμένου να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους [6],

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

I

1. Με επιστολή της 6ης Ιουλίου 1989, η οποία καταχωρήθηκε στις 11 Ιουλίου 1989, η Μόνιμη Αντιπροσωπεία του Βελγίου στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες κοινοποίησε στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης, σχέδιο βασιλικού διατάγματος σχετικά με τις υποχρεωτικές εισφορές που προορίζονται για την προώθηση της διάθεσης των προϊόντων του συμβουλευτικού τμήματος «πτηνοτροφία και εκτροφή περιορισμένης εκτάσεως», που έχει συσταθεί στην εθνική υπηρεσία διάθεσης γεωργικών και κηπευτικών προϊόντων.

   Συμπληρωματικές πληροφορίες ανακοινώθηκαν από το Βέλγιο με επιστολή της 15ης Σεπτεμβρίου 1989, η οποία καταχωρήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1989.

   Το σχέδιο αυτό διατάγματος εγκρίθηκε στις 31 Ιουλίου 1989 και δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του Βελγίου (Moniteur belge) στις 24 Αυγούστου 1989. Το διάταγμα αυτό παρατείνει το σύστημα χρηματοδότησης για την πτηνοτροφία και την εκτροφή περιορισμένης έκτασης έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990.

2. Το εν λόγω σχέδιο βασιλικού διατάγματος καταργεί το βασιλικό διάταγμα της 28ης Φεβρουαρίου 1985 σχετικά με τις υποχρεωτικές εισφορές που προορίζονται για την προώθηση της διάθεσης των προϊόντων των συμβουλευτικών τμημάτων «πτηνοτροφία και εκτροφή περιορισμένης έκτασης» και «οπωροκηπευτικά» που έχουν συσταθεί στην εθνική υπηρεσία διάθεσης γεωργικών και κηπευτικών προϊόντων.

(1) ΕΕ αριθ. L 282 της 1. 11. 1975, σ. 49.
(2) ΕΕ αριθ. L 152 της 24. 6. 1993, σ. 1.
(3) ΕΕ αριθ. L 282 της 1. 11. 1975, σ. 77.
(4) ΕΕ αριθ. L 151 της 30. 6. 1968, σ. 16.
(5) ΕΕ αριθ. L 92 της 9. 4. 1994, σ. 15.
(6) ΕΕ αριθ. C 24 της 1. 2. 1990, σ. 13
ΕΕ αριθ. C 302 της 22. 11. 1991, σ. 4
ΕΕ αριθ. C 142 της 4. 6. 1992, σ. 3

Το βασιλικό διάταγμα της 28ης Φεβρουαρίου 1985 αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης εκ μέρους της Επιτροπής (ενίσχυση αριθ. C 7/87 — πρώην ενίσχυση αριθ. NN 54/86) για την οποία λήφθηκε αρνητική απόφαση στις 30 Νοεμβρίου 1988 (1). Στο άρθρο 1 της εν λόγω απόφασης, η Επιτροπή θεώρησε ιδίως ως μη συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά τις σχετικές ενισχύσεις λόγω του τρόπου χρηματοδότησής τους.

Οι ενισχύσεις αυτές τροφοδοτούνται εν μέρει από τις υποχρεωτικές εισφορές που εισπράττονται κατά την εξαγωγή, οι οποίες εκτιμήθηκαν από την Επιτροπή ως φόροι ισοδύναμου αποτελέσματος προς τους δασμούς κατά την εξαγωγή που δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 12 της συνθήκης. Το Βέλγιο τροποποίησε (βασιλικό διάταγμα της 8ης Μαρτίου 1989) τις επίμαχες διατάξεις καταργώντας τις προαναφερθείσες εισφορές.

Η Επιτροπή έστειλε στις 25 Απριλίου 1989 επιστολή προς το Βέλγιο προκειμένου να τεθεί στο αρχείο η εν λόγω υπόθεση.

3. Με επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 1989 [SG(89) D/15032], η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης σχετικά με τις ενισχύσεις (βλέπε σημείο II.2) που παρατείνονται με το βασιλικό διάταγμα της 31ης Ιουλίου 1989 λόγων του τρόπου χρηματοδότησής τους μέσω των υποχρεωτικών εισφορών που εισπράττονται επί των εισαγόμενων ζώων από άλλα κράτη μέλη κατά τη σφαγή και από εισαγωγείς, των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά την εισαγωγή και οι οποίοι εισάγουν σύνθετες τροφές αποκλειστικά από άλλα κράτη μέλη (διαδικασία αριθ. C 49/89).

Με δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*(2), η Επιτροπή πληροφόρησε τα άλλα κράτη μέλη και τους ενδιαφερόμενους τρίτους σχετικά με την προαναφερθείσα απόφασή της και τους έταξε προθεσμία για να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

4. A. Το Βέλγιο κοινοποίησε με επιστολή της 24ης Μαΐου 1991 σχέδιο βασιλικού διατάγματος για την τροποποίηση του προαναφερθέντος βασιλικού διατάγματος της 31ης Ιουλίου 1989. Το σχέδιο αυτό διατάγματος θεσπίστηκε στις 5 Αυγούστου 1991 και δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του Βελγίου (Moniteur belge) της 21ης Σεπτεμβρίου 1991.

Με το σχέδιο αυτό επεκτείνεται το παλαιό καθεστώς στα προϊόντα του τομέα των κονίκλων και παρατείνεται η περίοδος εφαρμογής του τροποποιηθέντος βασιλικού διατάγματος της 31ης Ιουλίου 1989 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1991.

B. Το Βέλγιο κοινοποίησε επίσης με επιστολή της 19ης Φεβρουαρίου 1992 σχέδιο βασιλικού διατάγματος για την τροποποίηση του προαναφερθέντος βασιλικού διατάγματος της 31ης Ιουλίου 1989. Το σχέδιο αυτό διατάγματος θεσπίστηκε στις 4 Μαΐου 1992 και δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του Βελγίου (Moniteur belge) στις 21 Μαΐου 1992.

Με το σχέδιο αυτό επεκτείνεται το παλαιό καθεστώς στις ωοτόκες όρνιθες και στα κοτόπουλα κρεατοπαραγωγής και αναπαραγωγής.

5. Όσον αφορά τα δύο μέτρα που αναφέρθηκαν στα σημεία 4.A και 4.B αντίστοιχα, με επιστολές της 31ης Ιουλίου 1991 (διαδικασία αριθ. C 39/91) και της 28ης Μαΐου 1992 (διαδικασία αριθ. C 10/92), η Επιτροπή κοινοποίησε στο Βέλγιο τις αποφάσεις της σχετικά με την επέκταση της διαδικασίας του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης που κινήθηκε στις 3 Νοεμβρίου 1989 κατά των ίδιων ενισχύσεων που παρατάθηκαν καταρχήν έως τις 31 Δεκεμβρίου 1991 και κατόπιν χωρίς περιορισμό, εξαιτίας της χρηματοδότησής τους μέσω υποχρεωτικών εισφορών που πλήττουν τα ζώα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη στο στάδιο της σφαγής καθώς και τους εισαγωγείς, των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά τις εισαγωγές, και οι οποίοι εισάγουν σύνθετες τροφές αποκλειστικά από άλλα κράτη μέλη.

Με δύο άλλες δημοσιεύσεις στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*(3), η Επιτροπή πληροφόρησε τα άλλα κράτη μέλη και τους άλλους ενδιαφερόμενους σχετικά με τις προαναφερθείσες αποφάσεις και τους έταξε προθεσμία για την παρουσίαση των παρατηρήσεών τους.

II

1. Το καθεστώς ενισχύσεων που θεσπίστηκε από το βασιλικό διάταγμα της 31ης Ιουλίου 1989, όπως τροποποιήθηκε από τα βασιλικά διατάγματα της 5ης Αυγούστου 1991 και της 4ης Μαΐου 1992, των οποίων τα σχέδια κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή, περιγράφεται κατωτέρω.

Ενισχύσεις

2. Οι ενισχύσεις έχουν ως στόχο την προώθηση της πώλησης των σχετικών προϊόντων (διαφήμιση, εκθέσεις, μελέτες διάθεσης στην αγορά, συμμετοχή σε διεθνή συνέδρια).

Υποχρεωτικές εισφορές

3. Οι ενισχύσεις χρηματοδοτούνται από τις υποχρεωτικές εισφορές που εισπράτονται υπέρ του συμβουλευτικού τμήματος «πτηνοτροφία και εκτροφή περιορισμένης εκτάσεως», που έχει συσταθεί στην εθνική υπηρεσία διάθεσης γεωργικών και κηπευτικών προϊόντων, όπως προβλέπεται από το βασιλικό διάταγμα της 31ης Ιουλίου 1989, που τροποποιήθηκε από τα προαναφερθέντα βασιλικά διατάγματα.

Προϊόντα που υπόκεινται σε επιβάρυνση

— αυγά:

τα αυγά των αλεκτοροειδών, των περιστεροειδών και των υμενοπόδων, εντός κελύφους, τα οποία είναι κατάλληλα για κατανάλωση στην κατάσταση που βρίσκονται ή για χρήση από τις βιομηχανίες τροφίμων που προορίζονται για κατανάλωση από τον άνθρωπο

(1) ΕΕ αριθ. L 85 της 30. 3. 1989, σ. 45.
(2) ΕΕ αριθ. C 24 της 1. 2. 1990, σ. 3.
(3) ΕΕ αριθ. C 302 της 22. 11. 1991, σ. 3.
ΕΕ αριθ. C 142 της 4. 6. 1992, σ. 3

— τα προϊόντα των αυγών:

τα αυγά χωρίς κέλυφος, ο κρόκος και το λεύκωμα των αυγών

— πουλερικά:

τα οικόσιτα αλεκτοροειδή, περιστεροειδή και υμενόποδα

— κρέας:

όλα τα σφάγια και τεμάχια πουλερικών και κονίκλων που προορίζονται για κατανάλωση από τον άνθρωπο

— κρέας κονίκλων:

οποιοδήποτε είδος κρέατος κονίκλων, νωπό, εψυγμένο, κατεψυγμένο ή βαθείας κατάψυξης

— κόνικλοι:

οικόσιτοι κόνικλοι ανεξαρτήτως ηλικίας ή φύλλου

— σύνθετες τροφές.

Οι υποκείμενοι σε επιβάρυνση

— τα σφάγεια πουλερικών που είναι εγκεκριμένα από το υπουργείο Δημόσιας Υγείας,

— τα κέντρα συσκευασίας αυγών,

— οι χονδρέμποροι αυγών,

— οι επιχειρήσεις που είναι ειδικευμένες σε προϊόντα αυγών,

— οι επιχειρήσεις που έχουν ως δευτερεύουσα δραστηριότητα την εμπορία προϊόντων αυγών,

— οι κάτοχοι ορνίθων για την παραγωγή αυγών,

— οι κάτοχοι ωοτόκων ορνίθων (εκτός των ορνιθίων μιας ημέρας),

— τα εκκολαπτήρια,

— οι επιχειρήσεις πολλαπλασιασμού που είναι αναγνωρισμένες από το υπουργείο Γεωργίας,

— ο κάτοχος άδειας του υπουργείου Γεωργίας για την εισαγωγή ή την παρασκευή σύνθετων προϊόντων,

— τα σφαγεία κονίκλων ή οι επιχειρήσεις για λογαριασμό των οποίων σφάζονται οι κόνικλοι,

— ο εισαγωγέας σφαγμένων κονίκλων προελεύσεως τρίτων χωρών.

Συντελεστές εισφοράς

— Σφαγεία πουλερικών:

— 3 000 FB, εφόσον ο αριθμός των σφαγμένων πουλερικών ανά έτος δεν υπερβαίνει τα 100 χιλιάδες κεφάλια,

— 100 000 FB, εφόσον ο αριθμός των σφαγμένων πουλερικών υπερβαίνει τα 2 εκατομμύρια κεφάλια ετησίως,

— 0,05 FB ανά σφαγμένο ζώο εφόσον ο αριθμός των σφαγμένων πουλερικών ανέρχεται μεταξύ 100 χιλιάδων και δύο εκατομμυρίων ετησίως.

— Τα κέντρα συσκευασίας αυγών:

— 6 000 FB, εφόσον διαθέτουν τεχνική ικανότητα διαλογής κατ' ανώτατο όριο πέντε εκατομμυρίων αυγών ανά ώρα,

— 8 000 FB, εφόσον διαθέτουν τεχνική ικανότητα διαλογής άνω των πέντε εκατομμυρίων αυγών με ανώτατο όριο 15 εκατομμύρια αυγά ανά ώρα,

— 10 000 FB, εφόσον διαθέτουν τεχνική ικανότητα διαλογής άνω των 15 εκατομμυρίων αυγών ανά ώρα.

— Οι χονδρέμποροι αυγών:

— 3 000 FB ανά έτος.

— Οι επιχειρήσεις που έχουν ως δευτερεύουσα δραστηριότητα την εμπορία προϊόντων αυγών:

— 1 500 FB ανά έτος.

— Οι επιχειρήσεις που είναι ειδικευμένες σε προϊόντα αυγών:

— 12 000 FB ανά έτος.

— Οι επιχειρήσεις, των οποίων η εγκατάσταση διαθέτει πραγματική ικανότητα παστερίωσης τριών τόνων ανά ώρα ή περισσότερο:

— 30 000 FB ανά έτος.

— Οι κάτοχοι ορνίθων για την παραγωγή αυγών, οι οποίες διαθέτουν ή όχι ηλικία ωοτοκίας καθώς επίσης και ακατάλληλων για σφαγή ορνίθων:

— 1 000 FB ανά έτος για επιχείρηση που διαθέτει από 5 000 έως 14 999 όρνιθες,

— 2 000 FB ανά έτος για επιχείρηση που διαθέτει από 15 000 έως 29 999 όρνιθες,

— 4 000 FB ανά έτος για επιχείρηση που διαθέτει από 30 000 όρνιθες και πλέον.

— Οι κάτοχοι ορνίθων κρεατοπαραγωγής (εκτός των ορνιθίων μιας ημέρας):

— 1 500 FB ανά επιχείρηση που διαθέτει από 10 000 έως 24 999 όρνιθες, ανά έτος,

— 3 000 FB ανά επιχείρηση που διαθέτει 25 000 όρνιθες και πλέον ανά έτος.

— Τα εκκολαπτήρια:

Εφαρμόζονται οι ακόλουθες ετήσιες εισφορές:

— 20 000 FB για ικανότητα πλέον των δύο εκατομμυρίων αυγών,

— 15 000 FB για ικανότητα από ένα εκατομμύριο έως και δύο εκατομμύρια αυγά,

— 12 000 FB για ικανότητα από 750 χιλιάδες έως και ένα εκατομμύριο αυγά,

— 9 500 FB για ικανότητα από 500 χιλιάδες έως και 750 χιλιάδες αυγά,

— 7 500 FB για ικανότητα από 300 χιλιάδες έως και 500 χιλιάδες αυγά,

— 5 500 FB για ικανότητα από 200 χιλιάδες έως και 300 χιλιάδες αυγά,

— 4 000 FB για ικανότητα από 100 χιλιάδες έως και 200 χιλιάδες αυγά,

— 2 500 FB για ικανότητα από 1 000 έως 100 χιλιάδες αυγά.

— Επιχειρήσεις αναπαραγωγής:

— 1 FB ανά παραγωγό όρνιθας που διατηρείται στην εκμετάλλευση.

— Κάτοχος άδειας για την εισαγωγή ή την παρασκευή σύνθετων τροφών:

— 1 700 FB ανά έτος.

— Σφαγεία κονίκλων ή επιχειρήσεις για λογαριασμό των οποίων σφάζονται οι κόνικλοι:

— Το ποσό της εισφοράς ανέρχεται σε 1,25 FB ανά σφαγμένο κόνικλο.

— Από την εισφορά αυτή:

— 0,15 FB ανά χιλιόγραμμο κρέατος κονίκλων βαρύνουν τον προμηθευτή των κονίκλων, με εξαίρεση τους εισαγωγείς ζώντων κονίκλων κράτους μέλους,

— 0,50 FB ανά χιλιόγραμμο κρέατος κόνικλων βαρύνουν τον αγοραστή σφαγμένων κονίκλων, με εξαίρεση τα προϊόντα που δεν προορίζονται ή είναι ακατάλληλα για κατανάλωση από τον άνθρωπο.

Οι εισφέροντες αφαιρούν από τις υποχρεωτικές εισφορές τους 0,50 FB ανά χιλιόγραμμο προϊόντων που δεν προορίζονται ή είναι ακατάλληλα για κατανάλωση από τον άνθρωπο.

— Τα δημόσια ή ιδιωτικά σφαγεία καταβάλουν την εισφορά τους με ελάχιστο όριο 6 000 FB ανά έτος.

— Εισαγωγείς σφαγμένων κονίκλων τρίτων χωρών:

— 1 FB ανά χιλιόγραμμο εισαγόμενου κρέατος κονίκλων.

III

1. Στο πλαίσιο των τριών προαναφερθεισών διαδικασιών, η Επιτροπή έταξε προθεσμία στο Βέλγιο για την υποβολή των παρατηρήσεών του. Οι παρατηρήσεις αυτές απεστάλησαν στην Επιτροπή αντίστοιχα με επιστολές της 11ης Ιανουαρίου 1990, της 26ης Σεπτεμβρίου 1991 και της 11ης Ιουνίου 1992 (σημεία 2 έως 6 κατωτέρω).

Με δημοσιεύσεις στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (βλέπε σημεία I.3 και 5), η Επιτροπή πληροφόρησε τα άλλα κράτη μέλη και τους άλλους ενδιαφερομένους σχετικά με τις προαναφερθείσες αποφάσεις και τους έταξε προθεσμία για την υποβολή ενδεχομένως των παρατηρήσεών τους.

2. Το Βέλγιο παρατήρησε εν πρώτοις ότι οι διατάξεις κατά των οποίων η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης περιελαμβάνοντο ήδη στο βασιλικό διάταγμα της 28ης Φεβρουαρίου 1985 που αποτέλεσε αντικείμενο τελικής αρνητικής αποφάσεως της 30ής Νοεμβρίου 1988 (ενίσχυση αριθ. C 7/87 — πρώην ενίσχυση αριθ. NN 54/86). Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή θεώρησε ως μη συμβιβάσιμες τις εν λόγω ενισχύσεις επικαλούμενη αποκλειστικά τη χρηματοδότησή τους με υποχρεωτικές εισφορές που εισπράττονται κατά την εξαγωγή, και οι οποίες είναι αντίθετες προς το άρθρο 12 της συνθήκης, και δεν αντετάχθη σχετικά με τον τρόπο είσπραξής τους μέσω άλλων εισφορών που επιβάλλονται σε προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

3. Όσον αφορά την εισφορά που εισπράττεται στο επίπεδο της σφαγής, το Βέλγιο αναφέρει ότι ο εισαγωγέας ο οποίος πωλεί ένα ζωντανό ζώο σε βέλγο επιχειρηματία δεν υπόκειται στην είσπραξη της εισφοράς. Φαίνεται, κατά συνέπεια, καταχρηστικό να συμπεράνουμε ότι η είσπραξη της εισφοράς μετατοπίζεται σε ένα στάδιο το οποίο ακολουθεί κατ' ανάγκη την εισαγωγή.

4. Σύμφωνα με τις ίδιες αρχές, η είσπραξη των εισφορών γίνεται στο σφαγείο χωρίς διάκριση της καταγωγής, σύμφωνα με το άρθρο 95 της συνθήκης και την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Στην απόφαση της 31ης Μαΐου 1979 επί της υποθέσεως 132/78 (Denkavit) [1], το Δικαστήριο απεφάνθη ότι για να εντάσσεται στο πλαίσιο γενικού συστήματος εσωτερικών επιβαρύνσεων και να μην εφαρμόζονται, επομένως, επ' αυτής οι διατάξεις περί απαγορεύσεως των φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμούς, η φορολογική επιβάρυνση στην οποία υπόκειται ένα εισαγόμενο προϊόν πρέπει να βαρύνει ένα εγχώριο προϊόν και ένα εισαγόμενο προϊόν με τον ίδιο φόρο στο ίδιο στάδιο εμπορίας, η δε γενεσιουργός αιτία του φόρου πρέπει επίσης να είναι η ίδια και για τα δύο προϊόντα. Η επιβάρυνση που επιβάλλεται κατά τη σφαγή των εθνικών και εισαγομένων ζώων πληροί απόλυτα τους όρους αυτούς.

5. Εξάλλου, το Βέλγιο ισχυρίζεται ότι η παρούσα περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση την οποία πραγματεύεται η απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1970 (υπόθεση 47/69 — Γαλλία κατά Επιτροπής) [2], η οποία αναφέρθηκε από την Επιτροπή. Η σχετική επιβάρυνση που επιβλήθηκε από τη γαλλική κυβέρνηση στους εισαγωγείς χρηματοδοτούσε στην πραγματικότητα μια ενίσχυση που προοριζόταν αποκλειστικά για την γαλλική υφαντουργία, γεγονός για το οποίο το Δικαστήριο απεφάνθη ότι η ενίσχυση αυτή είχε προστατευτικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, οι επιχειρηματίες που θεωρούν συμφέρον να εισάγουν ζώα προκειμένου να σφαγούν στα βελγικά σφαγεία, δικαιούνται των ίδιων ενεργειών προώθησης όπως εκείνοι οι οποίοι τα προμηθεύονται από βέλγους εκτροφείς. Πράγματι, μετά τη σφαγή, το κρέας λαμβάνει τη σφραγίδα του βελγικού σφαγείου και δεν υπάρχει πλέον τρόπος να διαπιστωθεί η προέλευση. Τα συλλεγόμενα κεφάλαια χρησιμεύουν για τη διενέργεια εκστρατείας για την αύξηση της κατανάλωσης των κρεάτων αυτών καθώς και για την στήριξη των επιχειρηματιών κατά τη διενέργεια εκθέσεων.

Κατά τον χρόνο της παράτασης του διατάγματος της 31ης Ιουλίου 1989 στον τομέα των κονίκλων, το Βέλγιο ανακοίνωσε με επιστολή της 26ης Σεπτεμβρίου 1991 ότι τα ποσά που συλλέχθησαν με την επιβολή επιβάρυνσης στο κρέας κονίκλων θα χρησιμεύσουν για την προώθηση του κρέατος κονίκλων, με την ελπίδα της επίτευξης μιας αύξησης στην κατανάλωση αυτού του τύπου κρέατος, γεγονός που θα ευνοήσει τόσο την τοπική εκτροφή όσο

[1] Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου 1979, σ. 1923.
[2] Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου 1970, σ. 487.

και την εισαγωγή κονίκλων. Οι επιχειρηματίες που εισάγουν ζώντες κονίκλους για να τους παραδώσουν προς σφαγή στα βελγικά σφαγεία, θα επωφεληθούν των ίδιων ενεργειών προώθησης με εκείνους που προμηθεύονται κονίκλους από βέλγους εκτροφείς. Πράγματι, η προώθηση αυτή θα ενισχύσει τις διαφημιστικές ενέργειες που θα μπορούσαν να αναληφθούν από τις βελγικές και αλλοδαπές επιχειρήσεις.

6. Όσον αφορά την υποχρεωτική εισφορά που εισπράττεται από εισαγωγείς, των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά εισαγωγές και οι οποίοι εισάγουν αποκλειστικά σύνθετες τροφές από κράτη μέλη, το Βέλγιο εκτιμά ότι εφαρμόζει τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου που προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση της 31ης Μαΐου 1979 (Denkavit).

IV

1. Όπως δήλωσε η Επιτροπή στην τελική αρνητική απόφασή της της 30ής Νοεμβρίου 1988, οι ενισχύσεις που χρηματοδοτούνται με τις υποχρεωτικές εισφορές, θα μπορούσαν, λόγω της σκοπιμότητάς τους (βλέπε σημείο II.2), να διευκολύνουν την ανάπτυξη των σχετικών τομέων χωρίς να μεταβάλλουν τις συνθήκες των συναλλαγών σε μέτρο αντίθετο προς το κοινό συμφέρον και θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να επωφεληθούν της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης. Η Επιτροπή δεν μπόρεσε ωστόσο να καταλήξει ότι οι εν λόγω ενισχύσεις συμβιβάζονται με τις κοινοτικές διατάξεις, δεδομένου ότι η χρηματοδότησή τους με υποχρεωτικές εισφορές παρέβαινε το άρθρο 12 της συνθήκης.

Πράγματι, η θέση αυτή της 30ής Νοεμβρίου 1988, όπως σημειώνει το Βέλγιο (σημείο III.2) δεν αντιμετώπισε την αντίθεση της Επιτροπής εξαιτίας της χρηματοδότησης των ενισχύσεων με υποχρεωτικές επιβαρύνσεις επί των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη, δεδομένου ότι, κατά την εποχή αυτή, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη εφαρμόσει στο γεωργικό τομέα τα συμπεράσματα της απόφασης του Δικαστηρίου της 25ης Ιουνίου 1970 στην υπόθεση 47/69 στις ενισχύσεις που χρηματοδοτούνται από υποχρεωτικές επιβαρύνσεις που εισπράττονται στα επόμενα της εισαγωγής στάδια καθώς και με επιβαρύνσεις υπό τη μορφή αντισταθμιστικών ποσών που εισπράττονται από εισαγωγείς σύνθετων προϊόντων, των οποίων η αποκλειστική επαγγελματική δραστηριότητα είναι η εισαγωγή προϊόντων από άλλα κράτη μέλη.

Όσον αφορά τους φόρους υπέρ τρίτων που βαρύνουν τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη, η θέση της Επιτροπής είναι η ακόλουθη:

Σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, η χρηματοδότηση μιας κρατικής ενίσχυσης με «υποχρεωτική επιβάρυνση» συνιστά ένα βασικό στοιχείο εκτίμησης της ενίσχυσης αυτής, και, κατά την εκτίμηση μιας τέτοιας ενίσχυσης, πρέπει να εξεταστεί, από άποψη κοινοτικού δικαίου, τόσο η ενίσχυση όσο και η χρηματοδότησή της.

Η Επιτροπή θεωρεί, κατά συνέπεια, ότι σύμφωνα με τη νομολογία αυτή οι ενισχύσεις δεν μπορούν να χρηματοδοτούνται από φόρους υπέρ τρίτων που βαρύνουν τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη. Πράγματι, μια τέτοια χρηματοδότηση έχει προστατευτική επίδραση η οποία υπερβαίνει τα όρια αυτής καθαυτής της ενίσχυσης λόγω του γεγονότος ότι, ακόμη και αν εξασφαλίζεται η ισότητα μεταχείρισης στο κανονιστικό επίπεδο μεταξύ εθνικών και εισαγόμενων προϊόντων, πρακτικά μοιραία δημιουργείται ευνοϊκότερη κατάσταση για τους εθνικούς επιχειρηματίες δεδομένου ότι οι πραγματοποιούμενες ενέργειες έχουν ως βάση εκκίνησης εξειδικεύσεις, ανάγκες και εθνικές ελλείψεις.

2. Η λήψη υπόψη της χρηματοοικονομικής αυτής απόψεως, που η Επιτροπή θεωρεί τώρα ότι επηρεάζει το συμβιβάσιμο της ενίσχυσης στον σχετικό τομέα, την οδήγησε να κινήσει στις 30 Νοεμβρίου 1989 τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης κατά των ενισχύσεων που αναφέρονται στο σημείο 1 ανωτέρω, εφόσον χρηματοδοτούνται από υποχρεωτικές εισφορές που βαρύνουν τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

— Έτσι, αντίθετα με την επιχειρηματολογία του Βελγίου που αναφέρεται στα σημεία III.4 και 6, το ενδεχόμενο ένα σύστημα είσπραξης αν συμβιβάζεται με τις χρηματοοικονομικές διατάξεις της συνθήκης δεν μπορεί να μεταβάλει την εκτίμηση της Επιτροπής για τις χρηματοδοτούμενες ενισχύσεις με βάση τα άρθρα 92 και επόμενα της συνθήκης. Πράγματι, «η προστατευτική επίπτωση που υπερβαίνει τα όρια αυτής καθαυτής της ενίσχυσης», όπως καθορίστηκε από το Δικαστήριο, δεν λήφθηκε υπόψη στο πλαίσιο μιας εξέτασης του συμβιβάσιμου της επιβάρυνσης σε σχέση με το άρθρο 95 της συνθήκης.

— Επίσης, αντίθετα με τα επιχειρήματα του Βελγίου που αναφέρονται στο σημείο III.5, οι υποκείμενοι στην επιβάρυνση, εθνικοί παραγωγοί ή εισαγωγείς, δεν συνιστούν ένα συναφές στοιχείο της ανάλυσης αυτής και δεν μπορούν, κατά συνέπεια, λόγω της φύσεώς τους, να μεταβάλουν τη θέση της Επιτροπής. Λαμβάνεται μόνο υπόψη η επιβάρυνση που βαρύνει αυτό το ίδιο το προϊόν σε οποιοδήποτε στάδιο της διάθεσής του στο εμπόριο.

3. Στην παρούσα περίπτωση, οι ενισχύσεις που χρηματοδοτούνται με υποχρεωτικές εισφορές υπέρ του ταμείου των προϊόντων πτηνοτροφίας και εκτροφής περιορισμένης εκτάσεως χρηματοδοτούνται εν μέρει από φόρους που βαρύνουν τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη τόσο στο επίπεδο σφαγής των εγχώριων πουλερικών (υποχρεωτική εισφορά, της οποίας το ποσό καθορίζεται ανά σφαζόμενο ζώο) και των κονίκλων (υποχρεωτική εισφορά, της οποίας το ποσό καθορίζεται ανά σφαζόμενο κόνικλο), καθώς επίσης και τους εισαγωγείς, των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά την εισαγωγή σύνθετων τροφών από άλλα κράτη μέλη.

4. Είναι σκόπιμο να επεκταθεί η αρχή της μη είσπραξης του φόρου επί προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη κατά τη μεταποίησή τους, όταν η εν λόγω μεταποίηση δεν ενδέχεται να τροποποιήσει την καταγωγή τους κατά τρόπο ώστε η απαλλαγή στα σύνορα να μην ερμηνεύεται απλά και μόνο από τη μεταφορά της πληρωμής του φόρου επί των εισαγόμενων προϊόντων στα στάδια που έπονται της εισαγωγής.

Πράγματι, η φύση των εργασιών που διενεργούνται επί των εμπορευμάτων πρέπει να είναι τέτοια που να μεταβάλει την καταγωγή του προϊόντος ώστε ενδεχομένως, να μην θεωρείται πλέον, ως εισαγόμενο προϊόν.

5. Οι εισφορές που εισπράττονται υπέρ του ταμείου για την πτηνοτροφία και την εκτροφή περιορισμένης έκτασης, θα μπορούσαν να βαρύνουν επίσης τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη κατά την φορολόγηση των αναπαραγωγικών ορνίθων που διατηρούνται στην εκμετάλλευση (1 FB ανά ζώο). Πρέπει να καθοριστεί εάν οι όρνιθες, μετά μια ορισμένη περίοδο εκτροφής, υπέστησαν τροποποίηση της καταγωγής τους βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 του Συμβουλίου της 12ης Οκτωβρίου 1992 περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα [1]. Η εξέταση αυτή γίνεται για να καθοριστεί εάν η προέλευση του ζώου έχει μεταβληθεί κατά τη διάρκεια της περιόδου εκτροφής κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης. Τα κριτήρια της διάταξης αυτής, η οποία προβλέπεται κυρίως για τις συναλλαγές με τρίτες χώρες, μπορούν, όντως, να εφαρμοστούν κατ.' αναλογία στις ενδοκοινοτικές συναλλαγές ελλείψει άλλων διατάξεων που αφορούν τα προϊόντα κοινοτικής καταγωγής.

Ελλείψει κοινοτικής διάταξης που να καθορίζει τα κριτήρια μεταβολής της καταγωγής ζώντων ορνίθων οι οποίες δεν λαμβάνονται αποκλειστικά σε μία μόνο χώρα, η Επιτροπή δεν εγείρει καμία αντίρρηση σχετικά με το θέμα της ενίσχυσης που χρηματοδοτείται από φόρο που εισπράτεται επί των αναπαραγωγικών ορνίθων που διατηρούνται στην εκμετάλλευση, αλλά επιφυλάσσεται του δικαιώματος να επανεξετάσει το μέτρο όταν εγκριθεί κοινοτική διάταξη επί του θέματος.

6. Επίσης, κατά την έκφραση των προηγούμενων θέσεών της, η Επιτροπή δεν εξέτασε εάν η περίοδος πάχυνσης των κονίκλων και ορνίθων πριν τη σφαγή τους (γενεσιουργό αίτιο του φόρου) μπορούσε μόνη της, ή σε συνδυασμό με τη σφαγή των ζώων αυτών, να δώσει στα εισαγόμενα ζώα από άλλα κράτη μέλη βελγική καταγωγή.

Για τους ίδιους λόγους με εκείνους που αναφέρθηκαν στο σημείο 5 δεύτερο εδάφιο, η Επιτροπή επιφυλάσσεται του δικαιώματος να επανεξετάσει τη θέση της όταν εγκριθεί κοινοτική διάταξη επί του θέματος.

7. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η αρχή αυτή της μη φορολόγησης των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη δεν θα έπρεπε να επεκταθεί στη δραστηριότητα εισαγωγής σύνθετων τροφών ή ζώων από άλλα κράτη μέλη όταν η δραστηριότητα αυτή πραγματοποιείται επίσης από έναν παρασκευαστή σύνθετων τροφών ή όταν η φορολόγηση γίνεται επί κατ' αποκοπήν βάσεως, δηλαδή χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ενδεχόμενες εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη εκ μέρους ενός εισαγωγέα ο οποίος εισάγει επίσης τα προϊόντα αυτά από τρίτες χώρες. Πράγματι, η νομολογία του Δικαστηρίου δεν θέτει κανένα εμπόδιο στην εφαρμογή των εν λόγω φόρων επί των προϊόντων που εισάγονται από τρίτες χώρες ή για τη δραστηριότητα παραγωγής στο εθνικό έδαφος. Η επέκταση αυτή περιορίζεται κατά συνέπεια στους εισαγωγείς των οποίων η αποκλειστική δραστηριότητα είναι η εισαγωγή σύνθετων τροφών ή ζώων από κράτη μέλη (ειδικευμένος εισαγωγέας). Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις των σχετικών βασιλικών διαταγμάτων, η χρηματοδότηση των ενισχύσεων για την προώθηση των προϊόντων πτηνοτροφίας και εκτροφής περιορισμένης εκτάσεως δεν αποκλείει την είσπραξη υποχρεωτικής εισφοράς που βαρύνει επίσης τους «ειδικευμένους εισαγωγείς»σύνθετων τροφών που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη, δηλαδή εκείνους των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά την εισαγωγή και οι οποίοι εισάγουν σύνθετες τροφές αποκλειστικά από άλλα κράτη μέλη.

8. Ο τρόπος είσπραξης των φόρων ανάλογα με τη δραστηριότητα παραγωγής (ετήσια κατ' αποκοπήν εισφορά) και όχι ανάλογα με τις ποσότητες προϊόντων που ενδεχομένως εισάγονται από άλλα κράτη μέλη, αγοράζονται, μεταποιούνται ή πωλούνται, δεν συνιστά ένα προστατευτικό στοιχείο που υπερβαίνει τα όρια αυτών καθαυτών των ενισχύσεων, λόγω του ετήσιου και κατ' αποκοπήν χαρακτήρα τους που δεν συνδέεται με τις εισαγόμενες ποσότητες.

Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το προϊόν των εισπραττόμενων φόρων καταβάλλεται σε κοινό ταμείο για τα προϊόντα της πτηνοτροφίας και της εκτροφής περιορισμένης εκτάσεως, δεν είναι δυνατή η απομόνωση των κατ' αυτόν τον τρόπο χρηματοδοτούμενων ενισχύσεων από το σύνολο των εν θέματι ενισχύσεων.

9. Το ενδεχόμενο να συμβιβάζεται το σύστημα είσπραξης με το άρθρο 95 της συνθήκης δεν μπορεί να μεταβάλει την εκτίμηση της Επιτροπής για τις χρηματοδοτούμενες ενισχύσεις σε σχέση με τα άρθρα 92 και επόμενα της συνθήκης.

10. Λόγω του γεγονότος αυτού, οι ενισχύσεις που χρηματοδοτούνται από υποχρεωτικές εισφορές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά δυνάμει του άρθρου 92 της συνθήκης εξαιτίας της χρηματοδότησής τους και πρέπει ως εκ τούτου να καταργηθούν.

Το Βέλγιο πρέπει να κοινοποιήσει τις διατάξεις που προτίθεται να λάβει προκειμένου να διασφαλίσει ότι τα ζώα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και οι σύνθετες τροφές που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη από «ειδικευμένους εισαγωγείς» θα εξαιρεθούν από την είσπραξη των υποχρεωτικών εισφορών που αναφέρονται ανωτέρω.

[1] ΕΕ αριθ. L 302 της 19. 10. 1992, σ. 1.

11. Η παρούσα απόφαση εκδίδεται υπό την επιφύλαξη των συμπερασμάτων που θα συνάγει η Επιτροπή, ενδεχομένως, αναφορικά με το σχέδιο χρηματοδότησης της κοινής γεωργικής πολιτικής από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Οι ενισχύσεις που χορηγούνται από το Βέλγιο στον τομέα της πτηνοτροφίας και της εκτροφής περιορισμένης εκτάσεως, οι οποίες χρηματοδοτούνται από τις υποχρεωτικές εισφορές που προβλέπονται στο βασιλικό διάταγμα της 31ης Ιουλίου 1989, όπως τροποποιήθηκε από τα βασιλικά διατάγματα της 5ης Αυγούστου 1991 και της 4ης Μαΐου 1992 δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 92 της συνθήκης και πρέπει να καταργηθούν, στο μέτρο κατά το οποίο οι εν λόγω υποχρεωτικές εισφορές επιβαρύνουν επίσης τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη κατά το στάδιο της σφαγής των πουλερικών και των κονίκλων, καθώς και τη δραστηριότητα «ειδικευμένων εισαγωγέων» (στο πλαίσιο της απόφασης αυτής, πρόκειται για τους επιχειρηματίες εκείνους, των οποίων η επαγγελματική δραστηριότητα αφορά αποκλειστικά την εισαγωγή, και οι οποίοι εισάγουν σύνθετες τροφές από άλλα κράτη μέλη) σύνθετων τροφών από άλλα κράτη μέλη.

Άρθρο 2

Το Βέλγιο πληροφορεί την Επιτροπή, εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, σχετικά με τα μέτρα που έλαβε για να συμμορφωθεί με την εν λόγω απόφαση.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στο Βασίλειο του Βελγίου.

Βρυξέλλες, 30 Νοεμβρίου 1994.

Για την Επιτροπή

Karel VAN MIERT

Μέλος της Επιτροπής